

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 33T/33/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116010413
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Pamela Záleská
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2016:4116010413.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, samosudcom Mgr. Pamelou Záleskou, v trestnej veci obžalovaného C. H. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre dňa 05.09.2016, takto

rozhodol:

Obžalovaný C. H., narodený XX.XX.XXXX v H.,
trvale bytom H., A. E. X,

sa uznáva za vinného, že:

ako otec dcéry N. H., narodenej XX.XX.XXXX, bytom v H., ktorá sa riadne pripravuje na budúce povolanie denným štúdiom na vysokej škole, hoci má k tejto vyživovaciou povinnosť zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/226/2013, právoplatným 14.05.2014, mu výška tejto povinnosti bola určená sumou vo výške 50 eur mesačne od 01.08.2013, vždy do 15teho dňa v mesiaci vopred, si túto povinnosť úmyselne neplní tým, že hoci pracuje, výživné pravidelne, načas a v určenej výške neplatí, čím za obdobie od 01.08.2014 do 05.09.2016, po odpočítaní mesačných úhrad výživného, dlhuje na výživnom 470 eur k rukám svojej dcéry,

t e d a : najmenej tri mesiace v období dvoch rokov si úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného,

t ý m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, zistiť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a zistiť priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona výkon uloženého trestu podmienene odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 50 odsek 2 Trestného zákona a § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe zameškané výživné podľa svojich schopností.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Nitra prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému C. H. (ďalej len „obžalovaný“) a za splnenia zákonom ustanovených podmienok

vykonal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, pričom realizoval dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného z prípravného konania, výsluchom svedkyne N. H. ako i prečítaním listinných dôkazov. Obžalovaný sa na hlavné pojednávanie nedostavil, hoci o jeho termíne preukázateľne vedel, nakoľko na poslednom termíne hlavného pojednávania (06.06.2016) zobral na vedomie nový termín jeho konania. Obžalovaný sa nedostavil napriek tomu, že bol v skoršom štádiu trestného konania riadne poučený a rovnako tak upozornený na následky nedostavenia sa na súd bez dostatočného ospravedlnenia. Navyše, samotný obžalovaný už v predchádzajúcom priebehu trestného konania demonštroval snahu využiť ustanovenie § 86 Trestného zákona, ktoré prezumuje využitie účinnej ľútosti práve pri trestnom čine, ktorý je predmetom obžaloby, čo však obžalovaný nevyužil.

Za splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 252 odsek 2 Trestného poriadku, súd vykonal hlavné pojednávanie v jeho neprítomnosti, vychádzajúc zo skutočností, že obžaloba mu bola riadne a včas doručená, obžalovaný mal vedomosť o termíne konania hlavného pojednávania, mal možnosť vyjadriť sa ku zažalovanému skutku v prípravnom konaní a vec bolo možné spoľahlivo objasniť aj v jeho neprítomnosti a tak postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku prečítal jeho výpoveď z prípravného konania. Takto súd zistil, že obžalovaný pred vyšetrovateľom v prípravnom konaní vypovedal, že si je plne vedomý svojej vyživovacej povinnosti, ktorú si plnil podľa svojich aktuálnych finančných možností, niekedy poslal dcére výživné v plnej výške, ale stalo aj to, že nezaplatil vôbec. Takisto uviedol, že má snahu celý dlh vyrovnať a prisľúbil, že ho bude splácať, nakoľko sa nechce znovu ocitnúť vo výkone trestu odňatia slobody pre neplnenie si vyživovacej povinnosti.

Svedkyňa N. H. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že, obžalovaný jej po odročení posledného termínu hlavného pojednávania (06.06.2016), zaplatil z dlhu na výživnom sumu 50 eur, pričom celkový dlh predstavuje ku dňu hlavného pojednávania sumu 470 eur. Uviedla, že vyživovacia povinnosť obžalovaného aj naďalej trvá, pretože po ukončení prázdnin nastúpi do ďalšieho ročníka II. stupňa vysokoškolského vzdelania.

Z prečítaných listinných dôkazov, a to najmä z rozsudku Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/226/2013, rodného listu svedkyne, potvrdenia o návšteve školy, správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra, správy Sociálnej poisťovne, správy od zamestnávateľa obžalovaného, správy od Okresného úradu Nitra (živnostenského registra), správ o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch obžalovaného, ako aj zo správ o jeho povesti a odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný je otcom 22-ročnej dcéry N. H., pričom jeho vyživovacia povinnosť voči nej stále trvá, nakoľko táto sa pripravuje štúdiom na vysokej škole na svoje budúce povolanie. Obžalovaný v kritickom období bol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, bol vedený ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, nie je majiteľom cenných papierov a nemá ani zriadený žiaden účet majiteľa cenných papierov, nemá ani žiadne iné majetkové práva a nevlastní motorové vozidlo. Za obdobie od augusta 2014 do januára 2016, teda v rozhodnom čase, nebol zamestnaný u žiadneho zamestnávateľa, avšak v priebehu trestného konania (od 18.01.2016) sa zamestnal na skrátenej úvazok.

Po vykonaní dokazovania zhodnotil súd dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán. Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby a vzhľadom na druh posudzovanej trestnej činnosti upravil v skutkovej vete obžaloby obdobie, v ktorom prichádzalo k neplneniu vyživovacej povinnosti až ku dňu vyhlásenia rozsudku a príkladne k tomu ustálil aj výšku zaostaleho výživného a následne nevyhnutne vyjadril, že v danom prípade sa jednalo o úmyselné zavinenie obžalovaného.

Na základe vykonaného dokazovania mal súd za to, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, Trestného zákona, pretože si úmyselne najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného, teda oprávnenej osobe neposkytol všetko, čo je obsahom vyživovacej povinnosti. V nadväznosti na uvedené, osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila bez ohľadu na to, že obžalovanému aktuálna životná situácia neumožňovala príjmy v takom rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti.

Obžalovaný sa ku spáchaniu skutku priznal a z jeho výsluchu z prípravného konania vyplynulo, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti ako aj výšky dlhu na výživnom k plnoletej N. H.. Obžalovaný prejavil snahu využiť ustanovenie § 86 Trestného zákona (teda aplikovať ustanovenie o účinnej ľútosťi) a uhradiť dlh na výživnom v snahe vyhnúť sa potrestaniu, nakoľko v jeho prípade ide o osobu špeciálneho recidivistu, ktorý bol opakovane odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy. Obžalovaný teda vyvíjal aktivitu, ktorá smerovala k úhrade dlhu na výživnom, avšak táto nebola dostatočná na to, aby súd v jeho prípade mohol použiť ustanovenie § 86 Trestného zákona a oslobodiť ho spod obžaloby.

Za ďalší usvedčujúci dôkaz považoval súd výpoveď svedkyne N. H., ktorá uviedla, že v súčasnej dobe sa svojím štúdiom pripravuje na Univerzite Konštantína Filozofa v Nitre na svoje budúce povolanie, preto sa nie je schopná sama živiť a pokryť tak svoje životné náklady, pričom sa jednoznačne vyjadrila aj k výške dlhu na výživnom.

Výpoveď obžalovaného a svedkyne však neboli jedinými usvedčujúcimi dôkazmi, pretože súd ich výpovede vyhodnocoval aj v kontexte ďalších dôkazov, teda aj z právoplatného súdneho rozhodnutia, z ktorého obžalovaný bezpečne vedel, že vyživovacia povinnosť mu bola určená a v nadväznosti na túto podstatnú skutočnosť obžalovaný vedel aj to, komu, kedy, koľko a akým spôsobom má platiť výživné, pričom napriek tomu tak nerobil. Na základe takto uceleného radu dôkazov, súd nemal dôvod pochybovať o období neplnenia vyživovacej povinnosti a keďže obžalovaný nepredložil žiaden doklad o úplnom splnení si tejto povinnosti, pre súd zostala nespochybnená i výška zanedbaného výživného, ktorú súd v priebehu konania upravil, nakoľko svedkyňa N. H. oznámila po poslednom termíne hlavného pojednávania čiastočnú úhradu zo strany obžalovaného. Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchaného skutku tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, vrátane jeho správnej právnej kvalifikácie.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného poriadku, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohŕnku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd prihliadol na osobné pomery páchatel'a, keď zistil, že obžalovaný bol doposiaľ päťkrát súdne trestaný (vždy za trestný čin zanedbania povinnej výživy), naposledy v roku 2010, kedy mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, ktorý vykonal 11.01.2014. Do spáchania skutku nebol priestupkovo prejednaný. Z miesta bydliska nebol bližšie hodnotený, avšak v prípade obžalovaného ide o osobu bezdomovca s trvalým pobytom v meste Nitra, ktorý nemá stále ani prechodné bydlisko, nakoľko sa striedavo zdržuje na rôznych miestach. Osobu obžalovaného súd vyhodnotil ako špeciálneho recidivistu, ktorý svojím konaním naplnil znaky toho istého trestného činu za ktorý bol už v minulosti odsúdený, čo však vyhodnocoval aj spolu s ďalšími okolnosťami prípadu. Na druhej strane, súd zohľadnil aj prístup obžalovaného k zažalovanému skutku, ktorý zaujal kritický postoj k svojej vlastnej trestnej činnosti, uvedomujúc si následky z toho vyplývajúce. Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona súd prihliadol na to, že sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin oľutoval (písmeno l/) a z priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona prihliadol na okolnosť uvedenú pod písmenom m/), že už bol odsúdený za rovnaký trestný čin, v danom prípade išlo o špeciálnu recidívu.

Z hľadiska zavinenia vyhodnotil súd konanie obžalovaného podľa § 15 písmeno b) Trestného zákona, teda že konal v nepriamom úmysle, kedy vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom a pre prípad, že také ohrozenie alebo porušenie spôsobí, bol s tým uzrozumený. V danom prípade nebolo možné konanie posudzovať ako nedbanlivostné konanie v zmysle § 16 Trestného zákona, pretože samotný obžalovaný zo znalosti svojich predchádzajúcich trestných vecí musel bezpečne vedieť, že v prípade, ak si nebude opätovne plniť svoju vyživovaciu povinnosť, bude opätovne odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy. Obžalovaný si aj napriek svojej nepriaznivej finančnej situácii (keď poberal dávky v hmotnej núdzi) bol vedomý svojej vyživovacej povinnosti, vrátane jej výšky (čo však nenamietal), rovnako tak poznal konsekvencie vyplývajúce z jej neplnenia, pričom bol s týmto stavom plne uzrozumený. Obžalovaný v konečnom dôsledku, aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, nevyvíjal dostatočnú aktivitu, aby odvrátil trestné stíhanie pre ten istý trestný čin, za ktorý bol už v minulosti odsúdený.

Berúc do úvahy okolnosti uvedené v § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, ako aj všetky okolnosti prípadu, dospel súd k záveru, že tak v oblasti generálnej, ako aj individuálnej prevencie bude v prejednávanej veci účel trestu dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok, teda na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na to, že boli splnené podmienky uvedené v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, súd obžalovanému výkon tohto trestu podmiennečne odložil a v súlade s § 50 odsek 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu na 2 (dva) roky, spoločne s uložením primeranej povinnosti v zmysle § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona, aby dlžné výživné v tejto skúšobnej dobe zaplatil podľa svojich schopností a možností. Takto uložený trest má podľa názoru súdu splniť nielen výchovný účel, ale predovšetkým prinútiť obžalovaného, aby viedol riadny život, zaplatil dlh na výživnom v skúšobnej dobe a odvrátil tak prípadnú opätovnú hrozbu výkonu trestu odňatia slobody. Súd určil obžalovanému kratšiu skúšobnú dobu aj z toho dôvodu, že dlh na výživnom nepredstavuje vysokú sumu, ale aj s poukazom na kritický postoj obžalovaného k zažalovanému skutku. Súd, preto považoval uloženie trestu odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu na 2 roky a spolu s povinnosťou zaplatiť zameškané výživné za zákonné a spravodlivé, nielen vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ale i po dôslednom zhodnotení osoby obžalovaného, ktorý je v súčasnej dobe zamestnaný a prejavuje snahu po náprave negatívneho následku ním spáchaného trestného činu.

V súvislosti s ustálením výšky zaostaleho výživného, ktoré bude mať obžalovaný povinnosť zaplatiť k rukám svojej dcéry N., rozhodol súd s poukazom na vykonané dokazovanie tak, že za preukázané obdobie nepĺnenia vyživovacej povinnosti vznikol obžalovanému dlh na výživnom k rukám svojej dcéry N. celkovo 470 eur (dlžná suma vyčíslená svedkyňou na hlavnom pojednávaní dňa 05.09.2016 - 470 eur, po započítaní úhrady zo strany obžalovaného pred termínom hlavného pojednávania).

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.